

Pot se zelo vleče; šele po štiriurni hoji sem prišel do gostilne, ki jo je podjetni posestnik planine združil s planšarijo. Ker sem bil še tešč, sem pogledal, kam bi sedel k zajtrku.

Na prostoru pred hišo je bilo vse polno gostov. Slednjič sem vendarle iztaknil mizo, pri kateri sta sedela samo dva, gospod in gospa. Ko sem z vljudnim vprašanjem, ali je dovoljeno, prisedel, je on gledal grdo, ona pa strupeno. Izprva sem mislil, da ti »prijazni pogledi« veljajo meni; sčasoma se je pa pokazalo, da sem s svojim prihodom prekinil majhen zakonski prepirček.

Ko sem namreč vprašal, kje je toliko hvaljeni razgled s Zwieselalpe — izpred gostilne je namreč pogled zelo omejen — je gospod takoj vstal in me povabil s seboj. Očitno je željno zgrabil za to priliko, da se je otresel »ljubeznive« družbe »boljše« zakonske polovice.

Po komaj četrturi hoji sva prišla na vzvišen prostor, kjer se nama je odprl eden izmed najlepših, a tudi najlaže dostopnih razgledov na Salzburškem. Na edini, zlozlim turistom namenjeni klopi sta sedela dva mlada človeka različnega spola. Držala sta se za roke in si gledala v oči.

»Zato jima pač ni bilo treba priti sem gor in nama zašesti prostor,« je rekel nekam pikro moj tovariš in se zleknil v travo. Gotovo je govorila iz njega nevoščljivost. Mora se je pri tem pogledu spomnil na svojo družico, ki jo je pustil doli pred gostilno. Prav rad sem legel na mehka zelena tla. Kajti takole v zelenju sedeti in gledati v božji svet je užitek, s katerim si človek lepo, poceni in brez greha sladi tostransko, večkrat tako grenko življenje.

Naravnost pod menoj so ležala Gosauska jezera, obkrožena s temnimi gozdovi, nad katerimi se dvigujejo strahovito razsekani gorski grebeni. Mene je seveda pred-

vsem zanimal Dachstein. Kakor kralj sedi ponosno na svojem ledenem prestolu, obdan s sivimi strmimi vrhovi. Z veseljem sem tudi pozdravil Übergossene Alpe, ki se je kar kopala v soncu, seveda zame dva dni prepozno. Bolj daleč na obzorju sem zagledal same stare znance s prejšnjih tur: Hochalpenspitze, Ankogel, Grossglockner, Wiesbachhorn in Venediger. In na vse te planinske krasote je usipalo dobrotno sonce prav razsipno svoje žarke. Bilo je prijetno toplo in čudovito mirno. Ptiči so molčali, hrup iz gostilne naju ni dosegel, zaljubljenca na klopi sta se pa tako pogovarjala samo z očmi.

Tedaj pretrga nejevoljno to sladko tišino moj sosed. »Poglejte ju, še vedno se držita za roke in sta slepa za vse drugo. To je mlada zakonska dvojica, ki je prišla sem v gore uživat medene tedne. Pa ju bo kmalu minilo. Čez nekaj let se ne bosta več tako skupaj tiščala. Tam v Švici sem videl neke na klopi napisano tole: 'Tu sem bil s svojo ženico; bilo je nebeško...' Nekdo pa je pozneje spodaj pripisal: 'Tu sem bil brez svoje ženice, bilo je še bolj nebeško...' Tudi jaz sem včasih takole sedel kakor onadva, sedaj pa...«

Namesto da bi bil povedal, kako sedaj sedi, je udaril s palico z vso jezo po tleh. Udarec seveda ni bil namenjen nedolžnim planinskim cveticam...

»Vi pa hodite kar sami po svetu?« se je po tem izbruhu jeze ozrl vame. »Ali ste poročni prstan previdno skrili ali pa ste morda tako pametni, da se niste poročili?«

»Ne, ničesar nisem skrila,« sem se nasmehnil. »Sam sem in sam ostanem.«

»To je pametna beseda,« me je pohvalil in pristavil: »Ste se gotovo vedno skrbno ogibali ženskega spola?«

»Ravno nasprotno; imel sem zelo veliko z njim opraviti.«

In to je res. Kajti več kot pol življenja sem poučeval žensko mladino in jo še danes učim.

Alison se ni vrnila s K2

Alison Hargreaves, 33-letna angleška alpinistka, ki je kot prva ženska sama in brez uporabe dodatnega kisika prišla na vrh Mount Everesta, se lansko poletje skupaj s petimi drugimi člani odprave ni vrnila s K2, druge najvišje gore na svetu. Ko je njen mož **Jim Balard** izvedel žalostno novico, je dejal: »Nisem žalosten, če je umrla. Bolj bi bil nesrečen, če ne bi priplezala na vrh. Težko vam to pojasnim. Če je umrla, je umrla v gorah, ki jih le ljubila, in to potem, ko je kot prva ženska priplezala na dva najvišja vrhova na svetu brez uporabe dodatnega kisika iz jeklenk in brez pomoči soplezalcev.«

Alison je pustila doma dva otroka, šestletnega Toma in štiriletno Kate. Jimu je bilo od vsega najtežje to, kako naj otrokoma pove, da se mamica ne bo vrnila domov. Obljubil jima je, da ju bo peljal pogledat mamičino zadnjo goro.

Alison Hargreaves je bila rojena alpinistka. Ko je bila stara 15 let, je vsak konec tedna preživljala v stenah gora. Pri dvajsetih je opravila celo vrsto težavnih vzponov v Alpah. Na Eiger se je povzpela, ko je bila šest mesecev noseča. Po rojstvu otrok je nekaj časa pustila plezanje, toda komaj sta se dobro skobacala iz plen,

so jo gore spet pritegnile. Mož in otroka so jo pogosto čakali ob vznožju. Otroka sta bila zmeraj v njenih mislih. Imela je rahlo slabo vest, ker ju je zaradi gora zapuščala, čeprav je vedela, da oče skrbno pazi nanju. Z vrha Mount Everesta se jima je oglasila po radijski zvezi: »Sem na strehi sveta in zelo vaju imam rada,« je dejala. Domotožje jo je najbolj mučilo na Himalaji. Ko je leta 1994 prvič poskušala priti na Everest in je kazalo, da bo dobila omrzline, se je spomnila prijatelja, ki jo je nekoč vprašal, kako se bo počutila, če bo z dlanmi brez prstov jemala svoja otroka v naročje. Obrnila se je nazaj komaj 400 metrov pod vrhom gore.

Lanskega oktobra je njen mož peljal otroka pogledat goro, kjer je za zmeraj ostala njuna mati. Skupaj z dvema prijateljema zdravnikoma je družina prehodila šestnajst kilometrov po pobočjih neusmiljene gore, ki neustavljivo izziva drzne alpiniste in je doslej terjala že 45 življenj.

»Alison je drugim ženskam dokazovala, da lahko uredničijo svoje želje, čeprav se jim to zdi nemogoče. Njena smrt tega ne spremeni. Kakor da mrtva Alison govori vsem nam, ki jo pogrešamo: Dosežeš lahko vse, kar si želiš, le hoteti moraš. Če ti spodleti, vedi, da si vsaj poskušal,« je dejal njen mož.